

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk
Sędzia	-	Jacek Wojdyn
Ławnicy	-	Wiesława Wawrzyniak
	-	Janina Burniak
	-	Ireneusz Dyrgoń
Protokolant	-	staż. Magdalena Tomczyk

w obecności prokuratorów Marty Strzeleckiej-Tokarskiej i Artura Pyrka, po rozpoznaniu w dniach 21 XI, 22 XII 2022 r. oraz 12 I 2023 r. sprawy: **K. B. (1)** ur. (...) w W., syna W. i S. z domu C.,

<u>oskarżonego o to, że:</u>	<p>w dniu 09 kwietnia 2022 r. w S., pow. (...), woj. (...), <u>działając z zamiarem bezpośrednim usiłował pozbawić życia M. K. (1), w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości, w trakcie awantury domowej ugodził pokrzywdzonego nożem w lewą część klatki piersiowej, <u>lecz zamierzonego celu nie osiągnął, czym spowodował u pokrzywdzonego M. K. (1) obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej z uszkodzeniem opłucnej po stronie lewej, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.</u></u></p> <p>to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>
-------------------------------------	--

1. **K. B. (1)** w miejsce zarzucanego czynu uznaje za winnego tego, że 09 kwietnia 2022 r. w S., pow. (...), okręgu (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, ugodził M. K. (1) nożem w lewą część klatki piersiowej, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej z uszkodzeniem opłucnej po stronie lewej, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym czynu

tego dopuścił się odpierając bezpośredni, bezprawny zamach pokrzywdzonego na jego nietykalność cielesną i wolność wyboru postępowania, polegający na użyciu przez pokrzywdzonego wobec niego przemocy, stosując sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, to jest dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 25 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

2. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wykonania orzeczonej w pkt. 1. kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w ramach tymczasowego aresztowania od 09 kwietnia 2022 r. godz. 19⁰⁵ przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

3. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek noża z niebieską rękojeścią przechowywanego w Sądzie Okręgowym w Sieradzu (poz. 7/22 księgi przechowywanych przedmiotów – lp. 1);

4. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje wydać:

a) niebieskie spodnie jeansowe i białą koszulkę marki (...) oraz odzież wierzchnią (poz. 7/22 księgi przechowywanych przedmiotów – lp. 2, 3 i 5) – M. K. (1);

b) odzież wierzchnią (poz. 7/22 księgi przechowywanych przedmiotów – lp. 4) – K. B. (1);

5. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. C. 1.033,20 (jeden tysiąc trzydzieści trzy i 20/100) złotych tytułem opłaty za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu oraz 250,74 (dwieście pięćdziesiąt i 74/100) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

6. Kosztami procesu w całości obciąża K. B. (1), w tym zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę:

a) 400,00 (czterysta) złotych tytułem opłaty

b) 6.844,61 (sześć tysięcy osiemset czterdzieści cztery i 61/100) złotych tytułem zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 31/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach			

prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. B. (1)	09 kwietnia 2022 r. w S., pow. (...), okręgu (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, ugodził M. K. (1) nożem w lewą część klatki piersiowej, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej z uszkodzeniem opłucnej po stronie lewej, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym czynu tego dopuścił się odpierając bezpośredni, bezprawny zamach pokrzywdzonego na jego nietykalność cielesną i wolność wyboru postępowania, polegający na użyciu przez pokrzywdzonego wobec niego przemocy, stosując sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Nr karty	
<p>Oskarżony K. B. (1) mieszka wraz z konkubiną B. S., z którą jest w związku od kilku lat, w domu jednorodzinnym w (...), (...)-(...) W.. Od 2021 r. wraz z nimi zamieszkuje córka B. B. (1) oraz jej konkubent pokrzywdzony M. K. (1). Wcześniej córka z konkubentem mieszkali poza granicami kraju. Dom oskarżonego składa się z trzech izb - kuchni oraz dwóch pokoi. Oskarżony wraz z konkubiną spali w kuchni. B. B. (1) z pokrzywdzonym zajęli pokój sąsiadujący z kuchnią – z wejściem wyłącznie przez kuchnię (oba pomieszczenia dzieliły drzwi).</p>	wyj. oskarżonego	92-93; 421-423v	
<p>Współżycie pomiędzy mieszkańcami posesji (...) nie układało się poprawnie. Domownicy nie stronili od alkoholu. Od chwili zamieszkania B. B. (1) i M. K. (1) dochodziło do awantur, które inicjowane były najczęściej żądaniami córki na temat dokonania przez oskarżonego darowizny majątku na jej rzecz, na co oskarżony nie chciał wyrazić zgody.</p>	wyj. oskarżonego	92-93; 108; 421-423v	
zez. A. K. (1)	28-29; 216-217		

zez. E. Z. (1)	32-33; 241-242; 435		
zez. B. M. (1)	225-226; 436v		
zez. A. Ł. (1)	229-230		
zez. M. M. (1)	233-234		
zez. J. S. (1)	237-238		
zez. D. M. (1)	291-292		
zez. I. K. (1)	424-425		
Pokrzywdzony M. K. (1) włączał się wówczas do awantury, stając w sporze po stronie B. B. (1). Pokrzywdzony wielokrotnie lżył oskarżonego i groził mu uszkodzeniem ciała. Pokrzywdzony, w stanie nietrzeźwości, również sam inicjował wiele awantur. Zdarzało się również, że inicjatorem awantury był oskarżony.	wyj. oskarżonego	92-93; 421-423v	
zez. B. M. (1)	225-226; 436v		
zez. A. Ł. (1)	229-230		
zez. M. M. (1)	233-234; 437		
zez. J. S. (1)	237-238		
zez. E. Z. (1)	241-242; 435		
zez. I. K. (1)	284-285, 424-425		

zez. D. M. (1)	291-292		
W domu oskarżonego kilkakrotnie interweniowała Policja, ale oskarżony nigdy nie złożył zawiadomienia o kierowaniu w jego stronę przez pokrzywdzonego gróźb karalnych. Żądania interwencji pochodziły od oskarżonego lub osób trzecich. W chwili gdy pokrzywdzony atakował go i groził mu, ratował się uciekając do pomieszczeń gospodarczych (zwłaszcza na strych) lub osób zamieszkujących w sąsiedztwie. Gdy pokrzywdzonym nie udało uciec dochodziło do szarpaniny, w której stroną dominującą pozostawał pokrzywdzony.	wyj. oskarżonego	92-93; 421-423v	
zez. A. K. (1)	28-29; 216-217		
zez. E. Z. (1)	32-33		
zez. B. M. (1)	225-226; 436v		
zez. A. Ł. (1)	229-230		
zez. M. M. (1)	233-234; 437		
zez. J. S. (1)	237-238		
zez. E. Z. (1)	241-242; 435		
zez. D. M. (1)	291-292		

zez. I. K. (1)	424-425		
Podczas jednej z awantur pokrzywdzony użył w stosunku do oskarżonego przemocy. Pchnął go, a gdy pokrzywdzony upadł, kopał go po ciele. Oskarżony był nietrzeźwy. Następnego dnia zgłosił się do szpitala. Stwierdzono u niego dwa złamane żebra. Oskarżony w wywiadzie lekarskim zataił okoliczności doznania urazu, ale wyjawił je córce I. K. (1) oraz sąsiadkom i konkubinie.	wyj. oskarżonego	92-93; 421-423v	
zez. M. M. (1)	233-234; 437		
zez. E. Z. (1)	241-242		
zez. I. K. (1)	284-285		
9 kwietnia 2022 r. pokrzywdzony M. K. (1) wyszedł do pracy około godziny 5.00 rano. Wrócił po godzinie 16.00 w stanie po spożyciu alkoholu. Oskarżony w tym czasie przebywał w szopie, rąbiąc drewno. K. B. (1) wraz z córką i konkubiną tego dnia od rana spożywali alkohol. Oskarżony wypił co najmniej 2 piwa o poj. 0,5 l.	dokumentacja medyczna M. K. (1)	68-72	
wyj. oskarżonego	92-93; 444v-445	421-423v;	

protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu	6; 8; 10; 12; 14		
opinia toksykologiczna	245-247; 251-253		
K. B. (1) wrócił do domu z szopy około godziny 19.00. Usiadł obok konkubiny na rozłożonej wersalce w kuchni i podjął rozmowę na temat zakupu dekodera do telewizji, po czym wspólnie milcząc słuchali radia. Pokrzywdzony i B. B. (1) przebywali w swoim pokoju, a drzwi pomiędzy ich pokojem a kuchnią były otwarte. W pewnym momencie M. K. (1) wszedł do kuchni i zaczął słownie atakować oskarżonego. Oskarżony próbował ustalić, co jest przyczyną zachowania pokrzywdzonego. Ten wówczas nie odpowiedział i użył wobec oskarżonego przemocy i pchnął rękoma siedzącego K. B. (1), tak że oskarżony odchylił się do tyłu upadając plecami na rozłożoną wersalkę. Bezpośrednio po tym, jak oskarżony upadł na plecy pokrzywdzony nachylił się nad nim i oparł swoje dłonie na klatce piersiowej pokrzywdzonego przytrzymując go i napierając na niego ciężarem ciała. Działaniem tym pokrzywdzony	wyj. oskarżonego	142-143; 108; 421-423v; 444v-445	

naruszył nietykalność cielesną oskarżonego oraz przemocą zmuszał go do znoszenia jego działania uniemożliwiającego K.J. B. swobodne poruszanie się.			
protokół eksperymentu procesowego	145-146		
K. B. brakowało sił aby się oswobodzić. Z uwagi na intensywność siły użytej przez pokrzywdzonego oraz sposób jego działania odczuwał silny ból po lewej stronie tułowia, w miejscu, w którym kilka miesięcy wcześniej pokrzywdzony go kopnął, łamiąc mu żebra. Nie czuł duszności, nie miał kłopotu z oddychaniem. Nie chciał eskalacji zachowań i ograniczył się do prośb kierowanych do pokrzywdzonego, aby go puścił i córki, aby uspokoiła partnera. Prośby te nie zostały spełnione – pokrzywdzony nie reagował prośby oskarżonego i pomimo tych nadal przetrzymywał oskarżonego uniemożliwiając mu wyswobodzenie.	wyj. oskarżonego	142-143; 444v-445	421-423v;
protokół eksperymentu procesowego	145-146		
Bezpośrednio przy rozłożonej wersalce, po prawej stronie (uwzględniając usytuowanie oskarżonego), znajdowały	wyj. oskarżonego	92-93; 142-143;	421-423v

<p>się półki. Na drugiej od góry, usytuowanej nieco poniżej wersalki leżały nożyczki i pilniczek do paznokci oraz nóż kuchenny o dł. całkowitej 30,5 cm, dł. rękojeści 13,2 cm oraz głowni o dł. 16,08 cm i szerokości 2,6 cm (w najszerszym miejscu), zwężającej się od rękojeści ku zakończeniu.</p>			
<p>Protokół oględzin wraz z dokumentacją fot. D.. (...)- (...).JPG</p>	<p>28-31 154</p>		
<p>protokół eksperymentu procesowego</p>	<p>145-146</p>		
<p>Oskarżony, odczuwając ból i bojąc się następstw uciskania poprzez oskarżonego jego klatki piersiowej, mając świadomość przewagi fizycznej pokrzywdzonego, sięgnął prawą ręką do półki i chwycił rękojeść noża po czym dźgnął czubkiem ostrza noża w korpus pokrzywdzonego, przy czym nie patrzył, w które miejsce jego ciała uderza.</p>	<p>wyj. oskarżonego</p>	<p>92-93; 142-143; 421-423v; 444v-445</p>	
<p>protokół eksperymentu procesowego (...) plik (...) -13'14"</p>	<p>145-146</p>		
<p>Pokrzywdzony M. K. (1) skutkiem dźgnięcia puścił oskarżonego, cofnął się i krzyknął: „Co mi zrobiłeś?”, pokazując na sączącą się spod lewej</p>	<p>wyj. oskarżonego</p>	<p>92-93; 142-143; 421-423v, 444v-445</p>	

<p>piersi krew. Oskarżony nie nie mówił i nie podejmował żadnych czynności. Pokrzywdzony zażądał od B. B. (1), aby podała mu telefon po czym sam zadzwonił na Policję i pogotowie. Oskarżony po zdarzeniu usiadł na wersalce, nie wstawał – pozostał na niej do przyjazdu Policji.</p>			
<p>protokół eksperymentu procesowego</p>	145-146		
<p>Po przyjeździe Policji pokrzywdzony wylegitymował się i pokazał ranę kłutą na swoim ciele. Policjanci bezzwłocznie przystąpili do udzielania mu pomocy przedmedycznej, tamując krwawienie. Oskarżony został zatrzymany, a nóż użyty do popełnienia przestępstwa zabezpieczony.</p>	zez. A. T. (1)	54-55	
<p>zez. L. B. (1)</p>	58-59; 436		
<p>protokół oględzin</p>	28-31		
<p>Pokrzywdzony doznał rany kłutej klatki piersiowej po stronie lewej, drążącej do opłucnej o długości ok. 5 cm, stwierdzono też po badaniu TK śladową odmę opłucnową lewostronną w szczycie 2 mm przy przedniej ścianie klatki piersiowej na poziomie sylwetki serca grubości 20 mm. Zaobserwowano także gaz w tkankach</p>	<p>dokumentacja medyczna M. K. (1)</p>	68-72	

miękkich lewej połowy klatki piersiowej, ranę penetrującą do klatki piersiowej, pasmowate zagęszczenie z powietrznym kanałem LS4, ciągnącą się do szczeliny płatowej na poziomie przednich odcinków żeber V i VI, ślad krwi w jamie opłucnowej lewej grubości 8 mm. Te obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i mogły spowodować śmierć M. K. (1), ta jednak nie nastąpiła.			
zez. M. P.	87; 425v-426		
opinia sądowo-lekarska	256		
W dacie czynu oskarżony miał 73 lata, a pokrzywdzony 43 lata. Oskarżony miał 172 cm wzrostu i ważył 73 kg, pokrzywdzony zaś odpowiednio 178 cm i 85 kg. We krwi pobranej od pokrzywdzonego o godz. 21 ⁰⁰ 9 kwietnia 2022 r. ujawniono 3,16# alkoholu. We krwi oskarżonego pobranej o godz. 21 ⁵⁰ ujawniono 1,69# alkoholu.	Protokoły pobrania krwi	248, 249, 254	
Opinie toksykologiczne	245-247, 251-253		
Oskarżony ma 73 lata, jest wdowcem, w związku z konkubinią B. S.,	protokół przesłuchania podejrzanego	92-93	

<p>posiada troje dorosłych dzieci w wieku 51, 46 i 38 lat, nie posiada osób pozostających na jego utrzymaniu, posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, zawód wyuczony ślusarz, utrzymuje się z emerytury w wysokości ok. 1.200,00 zł netto miesięcznie, lecz jest prowadzona egzekucja komornicza, z której po potrąceniu zostaje mu ok. 900,00 zł netto, nie ma problemów zdrowotnych, nie leczył się psychiatrycznie ani neurologicznie, nie był karany. Mieszka wraz z konkubina B. S., córką B. B. (1) oraz jej konkubentem M. K. (1) w domu jednorodzinnym stanowiącym jego własność, o powierzchni ok. 60 m². W miejscu zamieszkania ma mieszaną opinię, gdy jest trzeźwy nie ma do jego zachowania uwag, po spożyciu przez niego alkoholu bywał złośliwy, niegrzeczny i nieprzyjemny dla innych, ale ładu i porządku publicznego nie zakłócał. Przebywał dwukrotnie na leczeniu odwykowym w W., ale wracał do nałogu.</p>			
wywiad środowiskowy	176-179		
zez. D. M. (1)	291-292		
zez. I. K. (1)	351-352		

informacja o docho-dach oskarżonego	132		
<p>U oskarżonego nie rozpoznano zaburzeń psychicznych w typie psychozy, istotnych zaburzeń nastroju i upośledzenia umysłowego, ale stwierdzono uzależnienie od alkoholu w fazie czynnej oraz organiczne zaburzenia osobowości. Zaburzenia te nie miały wpływu na jego zdolność do zrozumienia swojego działania i pokierowania swoim postępowaniem. Stwierdzone organiczne zaburzenia osobowości nie miały wpływu na zdolności do intelektualnej oceny charakteru czynu i kierowania postępowaniem. Nie wpływały istotnie na możliwość przewidywania skutków intoksykacji środkami psychoaktywnymi. Stan psychiczny oskarżonego umożliwia mu uczestniczenie w postępowaniu oraz prowadzenie obrony w sposób rozsądny i samodzielny. Oskarżony jest osobą o niskim wskaźniku agresji ogólnej przy zachowanej wysokiej kontroli zachowań agresywnych.</p>	opinia sądowa - psychologiczno psychiatryczna	335-345	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	K. B. (1)	w dniu 09 kwietnia 2022 r. w S., pow. (...), woj. (...), działając z zamiarem bezpośrednim usiłował pozbawić życia M. K. (1), w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości, w trakcie awantury domowej ugodził pokrzywdzonego nożem w lewą część klatki piersiowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, czym spowodował u pokrzywdzonego M. K. (1) obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej z uszkodzeniem opłucnej po stronie lewej, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Nie zostało udowodnione, aby oskarżony K. B. używając noża wobec M. K. (1) działał w zamiarze bezpośrednim, usiłując pozbawić życia pokrzywdzonego.	wyj. oskarżonego	92-93; 142-143; 108; 421-423v; 444v-445	
2. Ocena DOWODÓW			

<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.1</p>	<p>wyj. oskarżonego</p>	<p>Ustalenia faktyczne w sprawie zdarzenia z 09 kwietnia 2022 r. w S. pow. (...), okręgu (...), oparto w przeważającej mierze na wyjaśnieniach oskarżonego, głównie tych złożonych w postępowaniu sądowym, a w pozostałej części (złożonych w postępowaniu przygotowawczym) – w zakresie niesprzecznym z wyjaśnieniami przedłożonymi w postępowaniu przed Sądem I instancji. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w zakresie ilości spożytego przez niego w ciągu dnia alkoholu, albowiem wyniki użycia analizatora wydechu, jak i badania krwi przekraczają wartości, które miałyby miejsce w przypadku powolnego spożywania przez cały dzień deklarowanych dwóch piw. W pozostałym jednak zakresie wyjaśnienia oskarżonego, w szczególności te, które złożył w postępowaniu sądowym, są jasne, pełne i polegają na prawdzie, dzięki czemu mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych. W toku postępowania sądowego</p>	

oskarżony wyjaśnił różnice zachodzące pomiędzy tym, co początkowo przekazywał odnośnie przemocy ze strony pokrzywdzonego (k. 92-93, 108v), a wyjaśnieniami z k. 142-143. Należy przy tym wskazać, że była to zmiana wyjaśnień dla niego niekorzystna, bowiem umniejszała stopień, siłę przemocy, jakiej miał doświadczyć od strony pokrzywdzonego. Tę wersję zresztą podkreślał w przesłuchaniach sądowych oraz podczas konfrontacji z pokrzywdzonym, a pozostałe okoliczności zdarzenia pozostawały zbieżne z tym, co początkowo wyjaśniał. W szczególności uznano za prawdziwy układ rąk na ciele oskarżonego, jaki miał zastosować pokrzywdzony popychając oskarżonego i przytrzymując go na wersalce, jako oparty nie na użyciu znacznej siły - a więc w formie przyduszenia, nie zaś duszenia. Należy ponadto wskazać, że jego wyjaśnienia w przeciwieństwie do zeznań pokrzywdzonego pozostają ze sobą spójne w całości we wszystkich najistotniejszych elementach, z wyjątkiem wspomnianym wyżej. Zmienność zeznań pokrzywdzonego uniemożliwiły przyjęcie wersji wydarzeń

		<p>odmiennej od przedstawionej przez oskarżonego, który to w sposób konsekwentny opisywał mechanizm zachowania i przyczynę zdarzenia. Jednocześnie wyjaśnienia pozostają w zbieżności z informacjami uzyskanymi od innych świadków zeznających w procesie, odnośnie zachowań pokrzywdzonego i oskarżonego sprzed 09 kwietnia 2022 r. Warto też zaznaczyć, że w opozycji do zeznań pokrzywdzonego, oskarżony logicznie wskazuje, że w momencie otrzymania przez pokrzywdzonego ciosu nożem, musiała zajść natychmiastowa reakcja pokrzywdzonego w postaci odskoczenia od sprawcy, a jednocześnie wątpliwym byłoby podjęcie jakichkolwiek innych działań ze strony pokrzywdzonego, związanych z użyciem siły fizycznej, biorąc pod uwagę jego stan w tym momencie.</p>	
<p>zez. A. K., D. M., B. M., E. Z., J. S., M. M., A. Ł., I. K.</p>	<p>Zeznania świadków zostały uznane za wiarygodne w pełni i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych przedmiotowej sprawy. Zeznania świadków korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, jednak stanowiły dowody pomocnicze, ponieważ</p>		

	<p>nie miały przesądającego znaczenia dla rozstrzygnięcia z uwagi na to, że świadkowie posiadali wiedzę co do sprawy tylko w ograniczonym zakresie, tj. tylko w zakresie okoliczności sprzed zdarzenia z 09 kwietnia 2022 r., zwłaszcza w zakresie relacji pomiędzy stronami.</p>	
<p>zez. A. T., L. B.</p>	<p>Zeznania Policjantów (obu) miały charakter pomocniczy i nie były decydujące dla rozstrzygnięcia sprawy, stanowiły dowód tego, co usłyszeli i widzieli po podjęciu interwencji. Pozostają w tej mierze w pełni wiarygodne.</p>	
<p>dokumentacja medyczna M. K. (1)</p>	<p>Stanowi dowód tego, co zostało w niej stwierdzone, nie budzi wątpliwości odnośnie wiarygodności. Dowody w postaci dokumentów, co do zasady, jako sporządzone przez właściwe organy w ramach ich kompetencji, nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności, nie było też dowodów przeciwnych, a same dokumenty nie były kwestionowane.</p>	
<p>Opinie biegłego M. P. (pisemna i ustna)</p>	<p>Opinię biegły oparł na dokumentacji medycznej przedłożonej ze szpitala odnośnie obrażeń M. K. (1). Nie była ona kwestionowana w toku procesu, a przy</p>	

		tym wnioski pozostają wyczerpujące, jasne i niesprzeczne, co czyni opinię w pełni wiarygodną.
opinie toksy-kologiczna		Sąd uznał obie opinie za wiarygodne źródło dowodowe, gdyż zostały sporządzone przez wykwalifikowany podmiot posiadający odpowiednią wiedzę specjalistyczną. Opinie są jasne, pełne i niesprzeczne.
wywiad środowiskowy		Wywiad środowiskowy został sporządzony przez uprawniony organ w ramach jego kompetencji i zlecenia organu prowadzącego postępowanie, nie budzi wątpliwości co do jego wiarygodności pozostaje jasny i zupełny, nie był także kwestionowany.
opinia sądowa - psychologiczna psychiatryczna		Sąd uznał niniejszą opinię za wiarygodne źródło dowodowe, sporządzone przez wykwalifikowany podmiot posiadający odpowiednią wiedzę specjalistyczną. Opinia jest jasna, pełna i niesprzeczna. Wyraźnie wskazuje na zdolność rozeznania w chwili czynu przez oskarżonego jego znaczenia oraz możliwość zachowania zgodnego z prawem, mimo stwierdzonego uzależnienia od alkoholu w fazie czynnej, jak również organicznych zaburzeniach osobowości. Oskarżony był świadom

	bezprawności zachowania i mógł zachować się w zgodzie z prawem. Opinia nie pozostawia w tym względzie wątpliwości.		
	Pozostałe dokumenty: Dowody w postaci dokumentów, co do zasady, jako sporządzone przez właściwe organy w ramach ich kompetencji, nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności, nie było też dowodów przeciwnych, a same dokumenty nie były kwestionowane.		
prot. badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu oraz prot. pobrania krwi	Dowody w postaci dokumentów, co do zasady, jako sporządzone przez właściwe organy w ramach ich kompetencji, nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności, nie było też dowodów przeciwnych, a same dokumenty nie były kwestionowane.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które są uznane za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	wyj. oskarżonego	Nieuwzględnione tylko w zakresie ilości spożytego przez oskarżonego 09 kwietnia 2022 r.	

		alkoholu, z uwagi na ich niewiarygodność, przy zastosowaniu reguł doświadczenia życiowego powiązanych z ustaleniami z protokołów badania trzeźwości i opinii toksykologicznej.
zez. M. K. (1)	<p>Zeznania zostały uznane za niewiarygodne w istotnej części, z uwagi na znaczne rozbieżności pomiędzy kolejnymi przesłuchaniami, a także niespójność wewnętrzną. Pokrzywdzony nie potrafił w sposób logiczny odnieść się do różnic w zeznaniach, które miały kluczowe znaczenie. Przykładowo w chronologicznie pierwszym opisie zajścia świadek przedstawił zachowanie oskarżonego jako „odpowiedź” na pojednanie – pomijając użycie przez siebie wobec oskarżonego przemocy. Przekonywał przy tym, że widział jak oskarżony wyjął nóż spod kołdry. W kolejnych zeznaniach w śledztwie przedstawił wersję do tego nieprzystającą (oskarżony przed zaatakowaniem go miał wstać z wersalki i stojąc ugodzić go nożem). Zeznając na rozprawie pokrzywdzony przedstawił trzecią wersję zajścia: „Krzyczał do B. (...) Do B. też coś mówił... Wziąłem piwo, poszedłem do niego. Chciałem żeby się uspokoił. Kiedy do niego podszedłem on</p>	

tak leżał, drzemał (...) w poprzek na wersalce. Obok niego, też na wersalce siedziała B.. Szturchnąłem go palcem. Kiedy się nachyliłem żeby go szturchnąć on wtedy dźgnął mnie nożem”, która po pierwsze nie da się pogodzić z jego wcześniejszymi depozycjami, a po wtóre sama w sobie jest nielogiczna (z jednej strony pokrzywdzony twierdził, że poszedł do oskarżonego aby się uspokoił, bo krzyczał, z drugiej opisał, że oskarżony – gdy do niego podszedł – leżał drżąc z przymkniętymi oczyma; twierdzi, że oskarżony ugodził go nożem gdy nachylił się, aby go szturchnąć w sytuacji gdy dwa zdania wcześniej opisał, że do szturchnięcia doszło). Świadek od początku próbuje „wybielać” swój udział w zdarzeniu, przedstawiając wersje wydarzeń, których nie da się pogodzić, które nie mają oparcia w innych dowodach. Zmienność zeznań pokrzywdzonego powoduje niemożność dokonania ustaleń faktycznych na ich podstawie. Sąd mimo nawet konfrontowania pokrzywdzonego z jego zeznaniami oraz wyjaśnieniami oskarżonego, nie był w stanie wyjaśnić rozbieżności odnośnie do przebiegu zdarzenia w

	<p>kolejnych depozycjach M. K.. Znaczącym pozostaje zachowanie pokrzywdzonego podczas eksperymentu procesowego, kiedy to po serii pytań przyznał, że nie widział skąd oskarżony wziął nóż. Równie znaczącym jest i to, że w badaniu krwi pokrzywdzonego pobranej podczas udzielania mu pomocy medycznej po zdarzeniu ujawniono 3,16# alkoholu etylowego.</p>		
<p>zez. świadków, z wyłączeniem: M. P., A. T. (1), L. B. (1)</p>	<p>Pominięto - w zakresie niemającym znaczenia dla ustalenia faktów odnośnie sytuacji panującej w domu oskarżonego oraz w zakresie deklarowanej przez świadków niewiedzy odnośnie okoliczności zdarzenia z 09 kwietnia 2022 r.</p>		
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt wyroku	Oskarżony	
#	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia</p>	1.	K. B. (1)

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz dokumentacji pozwalającej na przyjęcie poczynionych ustaleń skutkowało przypisaniem K. B. (1) czynu wyczerpującego dyspozycję art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 25 § 2 k.k.</p> <p>Po stronie oskarżonego nie zaszły okoliczności wyłączające bezprawność zachowania obliczonego na spowodowanie obrażeń ciała pokrzywdzonego. Oskarżony w poczuciu własnej bezsilności, wobec stosowanej wobec niego przez pokrzywdzonego przemocy obliczonej na uniemożliwienie oskarżonemu swobodnego dysponowania swoim ciałem i zmuszenie go do znoszenia oddziaływania na niego przez pokrzywdzonego siłą fizyczną, użył noża. Celem jego działania nie było nie pozbawienia życia pokrzywdzonego, a odparcie jego ataku na jego chronione prawem dobra.</p> <p>Oskarżony obejmował swoją świadomością</p>			

wszystkie znamiona przypisanego czynu działając w zamiarze bezpośrednim, w postaci stadialnej dokonania. Sąd zmodyfikował opis pierwotnie zarzucanego oskarżonemu czynu, a w konsekwencji odmienne zakwalifikował czyn oskarżonego, co bezpośrednio wynikało z ustaleń faktycznych opartych na okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy, nie pozwalających na uwzględnienie też oskarżenia w pierwotnym kształcie.

Czynność sprawcza przestępnego zachowania oskarżonego polegała na tym, że 09 kwietnia 2022 r. w S., pow. (...), okręgu (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, ugodził M. K. (1) nożem w lewą część klatki piersiowej, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej z uszkodzeniem opłucnej po stronie lewej, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym czynu tego dopuścił się odpierając bezpośredni, bezprawny zamach pokrzywdzonego na jego nietykalność cielesną i wolność wyboru postępowania, polegający na użyciu przez pokrzywdzonego

wobec niego przemocy, stosując sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu.

Rozważania w tym zakresie należy rozbić na dwie sekcje. Pierwsza dotyczy oceny możliwości przypisania oskarżonemu usiłowania popełnienia czynu zabronionego wskazanego w art. 148 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Zamiar może być bezpośredni lub ewentualny. Warunkiem zakwalifikowania czynu jako usiłowania, jest istnienie w świadomości sprawcy stanu psychicznego ukierunkowania na osiągnięcie stanu rzeczy określonego w typie przestępstwa, który w przypadku usiłowania udolnego, mimo starań sprawcy, nie następuje. Usiłowanie musi być zawsze powiązane z typem przestępstwa, do którego osiągnięcia rezultatu zmierzał przestępca. W sprawie, biorąc pod uwagę materiał dowodowy uznany przez Sąd za wiarygodny, nie sposób przyjąć, aby

zamiarem oskarżonego było dokonanie zabójstwa, tak w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym.

Należy wskazać, że dla ustalenia zamiaru usiłowania zabójstwa, nie są wystarczające tylko przesłanki przedmiotowe, a niezbędnym jest także rozważenie przesłanek natury podmiotowej oraz tła i powodów zajścia, pobudek działania sprawcy, jego stosunku do pokrzywdzonego, osobowości i charakteru oskarżonego, jego dotychczasowego trybu życia, zachowania się przed i po popełnieniu czynu oraz innych okoliczności, z których niezbieżnie wynikałoby, że oskarżony chcąc spowodować uszkodzenia ciała, swą zgodą stanowiącą realny proces psychiczny, towarzyszący czynowi, obejmował tak wyjątkowo ciężki możliwy skutek jakim jest śmierć ofiary (analogicznie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 05 kwietnia 2018 r. sygn. akt II AKa 112/18).

Rozważania in concreto zacząć trzeba od kwestii tła i powodów zajścia. Z ujawnionych na rozprawie okoliczności faktycznych i uznanego za wiarygodny materiał dowodowego wprost wynika, że sytuacja w domu rodzinnym oskarżonego była zła

od chwili powrotu do niego córki wraz z konkubentem. Libacje alkoholowe, w których uczestniczyli wszyscy domownicy, powodowały ograniczenie pełnej świadomości uczestników i kontroli swoich zachowań, bowiem w sytuacji, gdy pozostawali trzeźwi, nie dochodziło do incydentów użycia przemocy lub kierowania gróźb, a jednocześnie nie dochodziło do awantur. Problemy pojawiały się dopiero w momencie, w którym domownicy nadużywali alkoholu. Tłem dla problemów integracyjnych domowników, były regularnie podejmowane, głównie przez córkę oskarżonego, rozmowy na temat dokonania przez oskarżonego darowizny nieruchomości, na co ten nie wyrażał zgody. Ta oś sporu generowała konflikt słowny, który szybko przeradzał się w atak fizyczny, kierowany ze strony M. K. (1) przeciwko K. B. (1), w którym ten pierwszy, ze względu na przewagę fizyczną, szybko zdobywał przewagę. Do ataków dochodziło systematycznie, a konsekwencją jednego z nich było uszkodzenie ciała oskarżonego.

W dniu zdarzenia oskarżony znajdował się pod presją psychiczną i fizyczną, wiedział co

go może spotkać ze strony pokrzywdzonego, zwłaszcza że wskutek jednego z ataków doznał obrażeń ciała powyżej dni 7. Oskarżony (pomimo stanu nietrzeźwości) rozumiał swoje zachowanie i mógł kierunkować nim w sposób świadomy. Z jego wyjaśnień nie wynika chęć pozbawienia konkubenta córki życia. Oskarżony chciał odeprzeć atak pokrzywdzonego i to kształtowało jego zamiar. Kluczowym jest tu zachowanie po ugodzeniu, skutkiem którego osiągnął swój cel (pokrzywdzony puścił go). Oskarżony (pomimo że nikt nawet nie próbował odebrać mu noża) nie kontynuował ataku – usiadł na wersalce, odłożył nóż i w tej pozycji oczekiwał na przyjazd policji i pogotowia. Takie zachowanie koresponduje z osobowością oskarżonego. Zgodnie z opinią sądową psychologiczno-psychiatryczną oskarżony jest osobą o niskim wskaźniku agresji ogólnej, przy wysokiej kontroli zachowań agresywnych. To także dookreśla cel działania oskarżonego i deprecjonuje tezę o tym, że oskarżony choćby zakładał pozbawienie życia pokrzywdzonego. Oskarżony nie planował tego – jego działanie był reakcją na gwałtowne naruszenie jego dóbr chronionych prawem. Co

więcej, chciał jedynie uniknąć ataku – oddalić się od pokrzywdzonego (uciec z domu lub na strych), tak jak czynił to wielokrotnie uprzednio w sytuacjach zagrożenia ze strony pokrzywdzonego. Stosunek psychiczny oskarżonego do czynu nie był skierowany na wyrządzenie szkody – pozbawienia życia, lecz był odpowiedzią na atak pokrzywdzonego i chęć uwolnienia się od niego.

Tutaj dochodzimy do drugiej istotnej sekcji, a zatem ustalenia przekroczenia zasad obrony koniecznej – bo to, że oskarżony miał prawo odeprzeć bezprawny atak pokrzywdzonego jest klarowne. Należy w tym miejscu mieć na względzie okoliczności popełnienia czynu zabronionego. To nie oskarżony był, wbrew twierdzeniom oskarżenia, osobą inicjującą kontakt fizyczny. To pokrzywdzony dokonał naruszenia nietykalności cielesnej oskarżonego i używał wobec niego przemocy. Pamiętać przy tym należy, że nie było to z jego strony jednorazowe zachowanie, lecz czynność, która w przeciągu ostatnich sześciu miesięcy przed zdarzeniem, miała miejsce kilkakrotnie, przez co oskarżony miał na względzie także wcześniejsze konsekwencje tego typu sytuacji, w których

albo doznawał obrażeń,
albo musiał – po
ucieczce – ukrywać się
przed pokrzywdzonym.
W chwili zdarzenia to
pokrzywdzony
przewracając na plecy
oskarżonego i
uniemożliwiając mu
powstanie oraz wywołując
dyskomfort związany z
oddychaniem (będący
przy tym wynikiem
wcześniejszego
negatywnego zachowania
pokrzywdzonego
względem oskarżonego)
dokonał przekroczenia
zachowania zgodnego z
prawem, które miało
prawo wywołać reakcję
obronną oskarżonego.
Warto w tym miejscu
zaznaczyć, że choć
stosunki pomiędzy
mężczyznami były napięte,
to oskarżony nie kierował
wcześniej zawiadomienia
o popełnieniu
przestępstwa przez
pokrzywdzonego mając
świadomość konsekwencji
takiego postąpienia
(oskarżony nie chciał
aby córka, pozostająca w
związku z
pokrzywdzonym, go
opuściła). Trudno zatem
mówić o jakimś natężeniu
złej woli i premedytacji
działania oskarżonego,
nacechowanego na
wyrządzenie szkody
pokrzywdzonemu. Trzeba
przy tym mieć także
świadomość, że oskarżony
w dacie czynu miał 73
lata, a pokrzywdzony był
od niego nie tylko o 30
lat młodszy ale i wyższy

i lepiej zbudowany (10 kg różnicy). Ważne jest i to, że pokrzywdzony korzystał z gościnności oskarżonego w ramach bezumownego użyczenia – to oskarżony był u siebie i to przez niego stawiane warunki korzystający z użyczenia winni spełniać.

Oskarżony miał zatem prawo do podjęcia obrony. Istotą jego negatywnego zachowania jest to, że broniąc się użył środka niewspółmiernego do odparcia bezprawnego zamachu na jego dobro prawnie chronione. Zachowanie oskarżonego cechował eksces intensywny.

Pokrzywdzony co prawda dokonał naruszenia jego nietykalności cielesnej, a nawet użył wobec niego przemocy w celu zmuszenia go do określonego zachowania, ale oskarżony pozostawał świadom i mógł użyć innego sposobu albo narzędzia niż nóż celem uwolnienia. Sam wskazywał, że złapał za nóż, chcąc go użyć (wiedział, że chwycił nóż) mimo że w miejscu, w którym był nóż, znajdowały się też inne przedmioty, które co prawda także mogły dokonać przerwania powłok skórnych lub w inny sposób dokonać naruszenia czynności narządu ciała pokrzywdzonego, ale ich

użycie nie niosło za sobą takiego niebezpieczeństwa, jak użycie zabezpieczonego noża. Chodzi zatem o sposób, w jaki środek ten (nóż) został przez oskarżonego użyty. Mógł on próbować odstraszyć pokrzywdzonego lub zaatakować inną część jego ciała, np. kończyny górne. Cios nie był przypadkowy, oskarżony wskazywał, że chcąc się uwolnić, zadał pokrzywdzonemu cios bez zwracania uwagi, gdzie uderza. To dowodzi braku zamiaru pozbawienia życia, a sam fakt użycia noża poprzez atak na klatkę piersiową pokrzywdzonego wskazuje na umyślne – z zamiarem bezpośrednim – spowodowanie obrażeń ciała, które było determinowane zamiarem odparcia bezprawnego zamachu pokrzywdzonego. W tym miejscu należy wskazać, że oskarżony działając miał świadomość biernych postaw i konkubiny i córki, które miały możliwość udzielenia mu pomocy, ale nie zareagowały na jego prośby i żądania.

Dobro prawne oskarżonego zostało naruszone, ale odpierając atak użył on środka niewspółmiernego do niebezpieczeństwa zamachu, co musi skutkowało ustaleniem przekroczenia granic obrony koniecznej. Z

istoty obrony koniecznej wynika, że musi być ona „niezbędna i konieczna”, a więc podjęta w taki sposób, jaki jest w konkretnej sytuacji niezbędny do odparcia ataku. Oczywista dysproporcja pomiędzy stopniem niebezpieczeństwa zamachu, a intensywnością obrony stanowi przekroczenie jej granic (za: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 08 stycznia 2019 r. sygn. akt II AKa 139/18).

Oskarżony wiedząc, że pochwycił nóż i dzierzył go w dłoni zadał nim pokrzywdzonemu dźgnięcie. Miał świadomość użycia noża, a tym samym działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, wszak oczywistym pozostaje, że dźgnięcie nożem może spowodować obrażenia ciała. Zamiarem ogólnym oskarżonego był objęty jedynie skutek w postaci spowodowania choroby realnie zagrażającej życiu pokrzywdzonego.

Oskarżony rozumiał, że swoim zachowaniem (uwzględniając użyte narzędzie i sposób jego użycia) może spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego i mimo tego działanie zrealizował. Oskarżony obejmował swoją świadomością, jak i wolą naruszenie dóbr napastnika w zakresie

idącym dalej, niż potrzeba obrony w stosunku do niebezpieczeństwa zamachu. Sam oskarżony wskazywał, że nie interesowało go, gdzie nóż uderzy, chciał jedynie odseparować się od pokrzywdzonego. Miał więc świadomość konsekwencji swojego działania, w tym spowodowania choroby realnie zagrażającej życiu pokrzywdzonego, jednak w swym stanie psychicznym uznał to za właściwą reakcję na postępowanie pokrzywdzonego.

Obejmował zatem w momencie czynu swoją świadomością możliwość spowodowania poważnych następstw na zdrowiu konkubenta córki, choć nie obejmował jej już w zakresie wywołania skutku w postaci spowodowania śmierci u pokrzywdzonego. W tym wypadku w grę nie wchodzi nawet zamiar ewentualny, bowiem dźgnięcie nożem nie było powiązane z wytworzeniem u oskarżonego świadomości ani stanu psychicznego skierowanego na dokonanie zabójstwa, w żadnej zresztą wypowiedzi w momencie zdarzenia ani przy przesłuchaniach nie wskazywał, aby do tego dążył, lecz podawał, że chciał odseparować się od pokrzywdzonego i aby ten zaprzestał dalszego ataku. Oskarżony

<p>działał umyślnie, ale jego zamiar i działanie ukierunkowane było na ochronę własnej osoby. Odpierając bezprawny atak użył środka nieadekwatnego do okoliczności (intensywności) zamachu.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	3.5. Uniewinnienie		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			

Oskarżony	Pkt wyroku	Pkt wyroku odnoszący się do przypisane-go czynu	Przytoczyć okoliczności
K. B. (1)	1.	1.	<p>Przypisując oskarżonemu dokonanie czynu wyczerpującego dyspozycje art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 25 § 2 k.k. Sąd zobligowany był w pierwszej kolejności ocenić, czy podmiotowe i przedmiotowe okoliczności czynu stanowią o konieczności rozstrzygnięcia penalnego, a to wobec możliwości odstąpienia od wymierzania kary, a w przypadku wymiaru kary – uczynienia tego z nadzwyczajnym jej złagodzeniem.</p> <p>Uwzględniając intensywność ekscesu, rodzaj użytego narzędzia i sposób jego użycia, biorąc pod uwagę rodzaj dóbr w jakie godził pokrzywdzony, w tym charakter jego ataku (zasadniczo ograniczył się do popchnięcia oskarżonego i przytrzymywania go w pozycji leżącej – swoistego zademonstrowania oczywistej przewagi fizycznej) Sąd uznał, że nie ma podstaw zarówno do odstąpienia od wymierzenia kary, jak i jej nadzwyczajnego złagodzenia.</p> <p>Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny ale nie bardzo</p>

wysoki. Oskarżony godził w zdrowie, użył niebezpiecznego narzędzia, ale czynił to w wyjątkowej sytuacji motywacyjnej (odpieranie bezprawnego zamachu). Skutek objęty dyspozycją art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. nie wymagał długotrwałego leczenia (hospitalizacja od 09 do 13 kwietnia 2022 r. i sprowadzała się do fachowego zaopatrzenia rany i obserwacji).

Sąd po stronie okoliczności łagodzących zważył:

- uprzednią niekaralność;
- wyrażenie skruchy;
- postawę w tok postępowania – w tym złożenie wyjaśnień, które co do zasady uznano za wiarygodne, i które Sąd przyjął za podstawę ustaleń faktycznych,
- okoliczności wskazane przez oskarżonego i świadków dotyczące uprzedniego zachowania pokrzywdzonego względem oskarżonego, w tym spowodowanie obrażeń skutkujących realnymi i długotrwałymi uszkodzeniami ciała oraz presją psychiczną związaną

z przebywaniem pod jednym dachem z osobą niekontrolującą po alkoholu swojego postępowania względem oskarżonego, a także zachowanie pokrzywdzonego w dniu zdarzenia;

- profil psychiczny oskarżonego (niski wskaźnik agresji ogólnej, przy wysokiej kontroli zachowań agresywnych);
- zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa (pozostanie w miejscu dokonania czynu mimo świadomości powiadomienia policji);
- motywację oskarżonego (odpieranie bezprawnego zamachu) – działanie w warunkach obrony koniecznej, choć z przekroczeniem jej granic;
- odpieranie zamachu realizowanego przez osobę korzystającą z mieszkania oskarżonego na zasadzie bezumownego użyczenia.

Okolicznością obciążającą pozostaje działanie w stanie nietrzeźwości i

okoliczność determinującą działanie w warunkach ekscesu intensywnego (sposób użycia i samo użycie noża).

Sąd, bacząc na zagrożenie ustawowe (od trzech lat pozbawienia wolności), stwierdził że okoliczności czynu nie wymagają orzeczenia kary nadzwyczajnie złagodzonej. Oskarżony bronił się w warunkach oczywistej przewagi fizycznej pokrzywdzonego, który korzystał z jego gościnności. Jednak jego eksces, stopień przekroczenia granic obrony koniecznej, był bardzo istotny, co jest determinowane użytym narzędziem i sposobem jego użycia, i rodzajem dobra w jakie oskarżony godził.

Zważywszy powyższe Sąd za karę sprawiedliwą, odpowiadającą stopniowi winy i społecznej szkodliwości czynu uznał karę odpowiadającą minimum ustawowemu, tj. 3 lat pozbawienia wolności. Ta kara, zdaniem sądu, pomimo działania w warunkach art. 25 § 2 k.k., pozostaje adekwatna do okoliczności popełnionego przestępstwa. Sąd nie stwierdza, aby była niewspółmierna.

Oskarżony kierował się zamiarem bezpośrednim wyrządzenia szkody na ciele pokrzywdzonego,

			<p>dokonując tego przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci noża. Posłużył się zatem środkiem niewspółmiernym od celów odparcia bezprawnego zamachu pokrzywdzonego – zamachu, polegającego na naruszeniu nietykalności cielesnej i wolności wyboru postępowania, to jest dóbr oczywiście mniej znaczących niż zdrowie. Zdaniem Sądu orzeczone kara spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tu sąd uwzględnił treść zeznań E. Z., B. M., M. M. i A. Ł. oddających sposób funkcjonowania oskarżonego w środowisku lokalnym.</p>
K. B. (1)	3.	1.	<p>Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd z urzędu orzekł przepadek narzędzia służącego do popełnienia przestępstwa – noża z niebieską rękojeścią przechowywanego w tut. Sądzie pod pozycją 7/22 księgi przechowywanych przedmiotów - lp. 1.</p>
5.	<p><i>Inne</i> ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>		

Oskarżony	Pkt wyroku	Pkt wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. B. (1)	2.	1.	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w ramach tymczasowego aresztowania, tj. od 09 kwietnia 2022 r. godz. 19.05 – chwili zatrzymania oskarżonego.
K. B. (1)	4.	1.	W toku śledztwa zabezpieczono dla potrzeb postępowania odzież oskarżonego, jak i pokrzywdzonego. Przedmioty te z chwila uprawomocnienia staną się zbędne, stąd na podstawie art. 230 § 2 k.k. Sąd nakazał wydać: a) M. K. (1): niebieskie spodnie jeansowe i białą koszulkę marki (...) oraz odzież wierzchnią (poz. 7/22 księgi przechowywanych przedmiotów - lp. 2, 3 i 5); b) K. B. (1): odzież wierzchnią (poz. 7/22 księgi przechowywanych przedmiotów - pl. 4).
K. B. (1)	5.	1.	W toku postępowania sądowego oskarżony korzystał z pomocy wyznaczonego z urzędu profesjonalnego obrońcy. Oskarżony, ani nikt w jego imieniu nie uiścił wynagrodzenia na rzecz

		obrońcy. Zgodnie z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 20 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18), a także na podstawie art. 618j k.p.k. w zw. z § 2 pkt 2 ww. rozporządzenia Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wyznaczonego obrońcy opłatę oraz zwrot udokumentowanych wydatków.
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6.	<p>Zgodnie z art. 627 k.p.k. od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. W związku ze skazaniem oraz regulacją art. 626 § 1 k.p.k., a także przy uwzględnieniu stałych dochodów oskarżonego z emerytury, jest on w stanie zapłacić koszty procesu w całości. Sąd, nie wyłączając zasady słuszności, nie znalazł okoliczności warunkujących konieczność zwolnienia oskarżonego od zapłaty tych kosztów choćby w części. Kwota opłaty wynika z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223).</p>	
7. Podpisy		